

Περίληψη

Το τέλος της Επανύστασης και η ελληνική ανεξαρτησία

Μετά την παράδοση της Ακρόπολης (Μάιος 1827) οι Τούρκοι κυριαρχούν στη Στερεά Ελλάδα και στην Πελοπόννησο.

Όμως μετά την ναυμαχία του Ναυαρίνου το 1827, ο αγώνας αναζωπυρώνεται στη Χίο, την Κρήτη, την Στερεά Ελλάδα και την Πελοπόννησο.

Με τις νίκες του ελληνικού στρατού και τις διπλωματικές προσπάθειες του Καποδίστρια τα σύνορά μας διευρύνονται. Πολεμικά ελληνικά πλοία φτάνουν στον Αμβρακικό κόλπο για να συμπεριληφθεί και η περιοχή αυτή στα σύνορα του ελληνικού κράτους.

Η ήττα της Τουρκίας στον Ρωσοτουρκικό Πόλεμο (1828-1829) ανάγκασε τον Σουλτάνο, ο οποίος κρατούσε αδιάλλακτη στάση ως τότε στο ζήτημα για την αυτονομία ή την ανεξαρτησία της Ελλάδας, να δεχτεί ν' αρχίσουν διαπραγματεύσεις. Έτσι τον Φεβρουάριο του 1830 υπογράφεται στο Λονδίνο η ανεξαρτησία της Ελλάδας από την Αγγλία, την Γαλλία και τη Ρωσία με σύνορα τη γραμμή Αχελώου - Σπερχειού ποταμού.

Το 1832 τα σύνορα διευρύνονται στη γραμμή Αμβρακικού - Παγασητικού κόλπου και αναγνωρίζονται από την Υψηλή Πύλη. Μετά από δέκα χρόνια συγκρούσεων η ύπαρξη ανεξάρτητου ελληνικού κράτους, αναγνωρισμένου από τις Μεγάλες Δυνάμεις, ήταν πλέον γεγονός.